

Gökhan Onma Ebuelfiya

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.05.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Gökhan Onma Ebuelfiya

yazar , şair, psikolog

Adını sen koydum

Şiirlerime bile adını veremediğim kadın
Ah, gözlerine bakmaya doyamadığım,
Kokun her diyara varmış, bir benim şehrim mi varamadın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Duydum ki pencerelerini güneşe kapattın.
Anlamadım, neden gözlerini gözlerimden kopardın?
Sana yazdığım risaleleri neden yırtıp attın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Her seher, gözlerinden yaş mı akıttırdın?
Kalbinden sevgi diye kan mı damlattırdın?
Mescidinin kapılarını bir şu yabancıya mı kapadın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Bilirim, her gece yaradana yalvardın.
İki açık elin arasında mı nasip aradın?
Yüreğime nasıl işledi aşk sanatın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Aynı dünyadayken, sen çok mu uzaktın?
Madem yürümekten korkuyordun, yok muydu kanadın?
Nelere sığınak yaptım kalbimi, sen ne diye sığmadın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Beni kendine nasıl zincirsiz bağladın?
Suçsuzdum, ne diye saç tellerine mahkum yaptın?
Herkese yaz, bir bana mı sonbahardın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Şiirdin, bilirim, ne diye beni şair kıldın?
Bir damla suydun denizde, ne diye beni ateşlerde yaktın?
Evsizdim, bilirdin, ne diye yağmurları üzerime yağdırdın?
Ah, şiirlerime bile adını veremediğim kadın.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Ahu gözlüm

Kaçıp saklanmak istiyorum,
Bulutların ardına, arkasına...
Çok soğuk ve yapayalnız bu sokaklar.
Ahu gözlüm, üşüyüp gelsem alır mısın beni kollarının arasına?

Aklım, düşüncelerim zihnimde değil,
Seni anlatmaya çalıştığım vakitler...
Uğramıyor yıldızlar, kararmıyor gökyüzü.
Ahu gözlüm, yanımda olmadığın geceler.

Huysuz, kırık masamda düşünüyorum yine seni,
Bir şairden, uyuşturan bir kitaptan değil;
Sırılsıklam yaşlı bir banktan, kupkuru hasta kaldırımdan.
Ahu gözlüm, incecik bir dal misali sayfalarımaya eğil.

Aynı radyoda çalıyor, şarkımız farklı,
Taşıyoruz aynı ruhu farklı bedenlerde.
Caddelerde arama — ümitsiz, yorgun bir şekilde...
Ahu gözlüm, kokun limandan ayrılan sessiz gemilerde.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Anlatamazdım

Haklıydın, sen bilemezdin, anlayamazdın
Bahçemde neden ayçiçeklerin yüzünü güneşe çevirmediğini,
Gökyüzümde neden yıldızların bölük bölük inmediğini,
Sen bilmezdin, yüzümdeki gülümsemenin neden gülmediğini.

Anlayamazdın, yağmurlar yağdığında ne için solduğumu,
Her gün bir puta neden yaratıcıyı sorduğumu,
Çölün içinde, suda damla damla boğulduğumu,
Sen bilemezdin, putlara ne için kutsal kitap okuduğumu.

Anlayamazdın, köleliğin içimde nasıl bir taht kurduğunu,
Mahşerde açan çiçeklerimin hangi günden ateşe sunulduğunu,
Bir bebek kaçarken, arkasından hangi toprak parçası için vurulduğunu,
Sen bilemezdin, bütün bunları yapanların insan olduğunu.

Anlayamazdın, gökten yağmur değil de kurşun yağdığını,
Bir şehirde bebekler için cenaze namazı kılındığını,
Hastanelerin, okulların neden bombalandığını,
sen Bilemezdin, bütün bunları yapanların zeytin dalı uzattığını.

Anlayamazdın, sularımın neden tuzlu olduğunu,
Saatlerin bozuk, zamanımın senden durduğunu,
Her akşam ellerimde saçlarının dökülüp solduğunu,
Anlatamazdım , sana kavuşmanın da ayrılık olduğunu.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Ayna

Bazen üstüme soğuk bir kasvet düşüyor, yorgunum
Yalnızlıklar, sevgisizlikler, ölüm gibi ağır.
Yükselen sesler, çığlıklar, kulaklar sağır...

Birbirine benzeyenler, aynı giyinenler,
Farklı inançlar, farklı Yaratıcılar — aynı düşünceler.
Aynı kokular, aynı yüzler, aynı gözler...

Ben mi unuttum,
Yoksa aynı mıydı mevsimler?
Farklı değil miydi cinsiyetler,
Arka ceplerde taşıdığımız pembe ve mavi kimlikler?
Farklı değil miydi kadın ve erkekler?

Anlamıyorum.
Her şeyi nasıl da unutmuşum...
Kaç gün geçmiş?
Mağarada uyumuşum.

Şimdi anlıyorum:
Hiçbir şey değişmemiş.
Eskiden de aynı elbiseler giyilirmiş
Farklı bedenlere, aynı yüzler giydirilmiş.

O zamanlarda da
Suçlular sokaklarda rahatça gezinirmiş.
Suçsuzlar mı?
Ya sürgün,
Ya da demir parmaklıklar ardına itilirmiş
Tabii ki buna "demokrasi" denirmiş.

Eskiden de
Kadınlar ve bebekler öldürülürmüş.
Unutmuşum ya...
Hiçbir şey aslında değişmemiş.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Bulunmak

Yeni bir güneşle uyandım aynı sabahlara,
Yelken açtım yalnızlaşmış kalabalıklara.

Gözlerinden papatyalar dökülür ağaçlarıma,
Uçuşur havada, ak olur saçlarıma.

Ihlamurlar da mı çiçek açmadı?
Köleler de mi özgürlüğe koşmadı?

Yüzümdeki çizgiler yollarını andırdı,
Gitmene, gülmek de ağlatırdı.

Neden benzeteyim ki seni Leyla'ya?
Sevmek sadece Mecnun'a ait değil ya...

Ihlamurlar da mı çiçek açmadı?
Köleler de mi özgürlüğe koşmadı?

Aklıma gelmene onca yol varken,
Gitmemene neden çare arayayım ki ben?

Özlüyorken ölümü kelebekler,
Ruhuma saf saf iner melekler.

Ihlamurlar da mı çiçek açmadı?
Köleler de mi özgürlüğe koşmadı?

Balıklar denizlerde su ararken,
Alevlerde üşüyorum sen yanımda yokken.

Kalemler, ağaçları kesmeyin diye yazarken,
Benliğimi senden başka kimde ararım ki?

Ihlamurlar da mı çiçek açmadı?
Köleler de mi özgürlüğe koşmadı?

Ayrılıkla korkutuyorken mevsimler beni,
Gelmeyeceğini bilsem, yakmaz mıydım içimdeki gemileri?

Gökhan Onma Ebuelfiya

Cemre Hanım

Bırakıp da gittin beni, Cemre Hanım.
Gittiğinden beridir her şey aynı; dünüm, yarınım...
Alıp da gittin, kalmadı sevilecek bir yanım.
Sendin inan, yağmursuz tek sığınağım.

Bir papatya aldım, Cemre Hanım.
Her gün onu özenle büyütüyorum.
Geceleri sabaha kadar onu izliyorum.
Gittiğinden beridir, Cemre Hanım, ben böyle yapıyorum.

Duvarımdaki bütün zamanları attım, Cemre Hanım.
Takvimler hiç değişmedi; hep aynı yıllar...
Zamana takılıp da dönmedi bu çarklar.
Gittiğinden beridir, Cemre Hanım, hep böyle günler, aylar, yıllar...

Yeni şeyler öğreniyorum, Cemre Hanım.
Mesela masallar koskocaman bir yalanmış.
Sevenler, sevdiğine kavuşmazmış.
Gittiğinden beridir, Cemre Hanım, masallar beni böyle kandırmış.

Hatırlar mısın, Cemre Hanım?
"Unut," demiştin beni... Ben unutamadım.
Unutmak istesem de, gördüğüm her aynadaydın.
Gittiğinden beri sendin sanki her çarşafli kadın.

Şimdilerde yeni yetenekler edindim, Cemre Hanım.
Gözlerimden yaş akıtıp dudaklarım gülüyor,
Bedenim nefes alıp ruhum ölüyor.
Gittiğinden beridir, Cemre Hanım, hep böyle oluyor.

Bazen de alıp başımı uzaklara gidiyorum, Cemre Hanım.
Oturup ıslak bir banka, gelen geçenlere seni soruyorum.
Gördüğüm her kadına seni anlatıyorum.
Gittiğinden beridir, Cemre Hanım, ben böyle yapıyorum.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Çarklar

Hangi duadır yakınlaştıran, hangi yalvarış?
Hangi geceden kalmadır, bayatlayan, akan bu yağış?
Yüreğimi büzüştürmez çöldeki bu karakış.
Ya El-Müddessir, gidişin hangi şehre, hangi öteyedir bu kalkış?

Çarklara takılmışsa, dönmez mi devirler?
Zamanı suçlayıp dururlar, tağuta düşmüş sefiller.
Hiç mi muhakeme etmezler, hiç mi düşünmezler?
Ya El-Müddessir, sensiz neden kupkuru olur yeşil çöller

Şükürsüz dolanır kirli, paslı diller.
Cilbabsız, el ele dolaşır virane sevgililer.
Ruhuma mühürler vurulmuştur,
Kalbime örülmüştür ipekler.
Ya El-Müddessir, nefessizler Yevmü'l-Âhir'den neden dönmezler?

Oyunlar icat ederler, koskocaman bir oyun içinde.
İyi bilirler sır saklamayı mürekkepli kalemelerde.
Din konuşulur seküler meclislerde.
Ya El-Müddessir, kokun kalmış asırlardır Bedir'de..

Gökhan Onma Ebuelfiya

Dönmedin seferinden unuttun mu?

Gözyaşlarımla, kırık kalemimle yazıyorum bu mısraları.
Hısımlı sanki benle defterimin yırtık sayfaları...
Sensiz, sadece ıslatıyor umutsuz bir şekilde beni bu şehrin yağmurları.
Dönmedin seferinden, unuttun mu yaşanmış onca anıları?

Hatırladım... Hatırladım gözlerinin rengini.
Aşk, sevgi bulmak mıdır gerçekten kalbinin dengini?
Bir dilenci misali bağırp istemiştin bir parça sevgini.
Dönmedin seferinden, unuttun mu gerçekten sevdiğini?

Ayrılıyor limandan birer birer gemiler, sandallar...
Seni yazmayı, söylemeyi — en çok da sevmeyi — yıllardır şiir sandılar.
Yaprağına kızıp da sonbahara teslim etti şu kupkuru dallar.
Dönmedin seferinden, unuttun mu? Yoksa seni de mi kandırdılar?

Bağırsam, istesem gelir mi herkesin kaçtığı şu ölüm?
Hayatım kaç sezona bölündü, bu kaçınıcı bölüm?
Sensizliğe katlanamadım... Nerede yarınım, nerede dünüm?
Dönmedin seferinden, unuttun mu? Bugün benim doğum günüm..

Gökhan Onma Ebuelfiya

Elfida

Gözlerim göremez oldu,
Artık yaşlandım belki de, Elfida.
Geçen nisanın yağmurları kalmış saçlarımda...
Yaşlandım, Elfida — beklerken seni bir dağ başında.

Yok sabah kimsem, uyandıracağım;
Gecikiyor güneş, aydınlatmıyor odamı.
Kurup sensiz hiç yapamadım kahvaltımı...
Yaşlandım, Elfida — ondan mı kimse çalmıyor kapımı?

Oturuyorum yaşlı, âciz bir banka geceleri;
Soğuk, fecir saatlerine kadar.
Koşmak istiyorum arkandan ama dizlerimde ağrılar...
Yaşlandım, Elfida — sensiz geçen bu kaçınıcı kar yağan bahar?

Bir gazete köşesinde tanıyor tüm herkes seni.
Şarkı, türkü yaptılar, Elfida...
Çaldılar, dokundular pis parmaklarıyla sana bir piyanoda.
Yaşlandım, Elfida — yaptığım tek şey dinlemek oldu seni, kırık bir radyoda.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Elfiya

Ah ah, Elfiyam, kalbini öyle bir yaktım ki,
Af dilesem Huda'dan, af eder mi?
Alıp başımı gitsem buralardan,
Bir adım atıp ayaklarım gider mi?

Anlatsam içimde sakladıklarımı, sırlarımı,
Bir mahşer günü bakıp insanlar anlar mı?
Anlasam neye yandığımı, düşüp takıldığımı,
Tutup elimden, Elfiyam, kaldırır mı?

Nereye baksam, dönsem, yüzün, gözün,
O an dolar yüreğime masmavi bir hüzün.
Oysa yaratmışken Tanrı göğü, yeri,
İdrak edemem neden dönmez Elfiyam geri?

Bir bahçe ekdim, içinde yok papatyalar, güller,
Sen seversin diye diktim sapsarı ayçiçekler.
Yaşarken gömülür nefes alan ölüler,
Ötmeye korkar Elfiyam, dalımdaki bülbüller.

Çarem senken çaresiz bıraktın beni çareler içinde,
Yıktın harabeleri, üstüme saraylar içinde.
Sensiz bıraktın beni sende,
Bıraktın Elfiyam, beni kitapsız, mabetsiz bir yerde.

Kısalttın gündüzlerimi, uzadı bak gecelerim,
Bir damla gözyaşınla battı bak gemim.
Sensiz her yer tek kişilik mahşer mi?
Zaman tükenmiş Elfiyam, Fecri seher mi?

Gökhan Onma Ebuelfiya

Ey Fuzuli

Ey Fuzûlî, aşktan bahset bana,
Kalbimden hicap yırtana,
Her Leyl beni ayakta tutana.
Ey Fuzûlî, anlat hâlimi o nâlâna,
Belki de anlar, gelir dergâhıma.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Garip

Sokaklarda ekmek kavgası,
Mahkemelerde ahlak davası...
Nasıl hesap verecek kadına kalkan, katleden önce eller?
Ya Resulallah, senden sonra boş kaldı camiler.

Açık saçık işleniyor onca haram,
Her gördüğümde kanıyor şu yaram.
Kirlenmiş denizin ortasında kürek çekiyor sandallar,
Herkes yapınca haram, helal olur sandılar.

Karamsar, asık insanların yüzleri,
Niye hep yalan, ağzından çıkan sözleri?
Sadece toprak mı duyurur aç kalan gözleri?
Çok yorulduk Ya Resulallah, ne olur dön geri.

Suçlu buluyor insanlar ahir zamanı,
Cahiliye devri gibi unuttular Yaradan'ı.
Mahvettiler Ayşe annemizin tesettürünü,
Anne olsa şu zaman, kimseye helal etmez sütünü.

Cuma günleri sadece yalnız kalmıyor mescitler,
Sokaklarda, evlerde su gibi içiliyor içkiler.
Tozlu raflardan çıkmak için Ramazan'ı bekliyor Kur'an'lar,
Suriye'de, Filistin'de, Gazze'de su gibi akıyor Müslüman kanlar.

Anlatmıştı ya Cebraile (a.s.) sana komşuluk haklarını,
Ya Resulallah, insanlar artık açmıyor kimseye kapılarını.
Allah'tan değil de kuldand utandıkları için saklıyorlar ayıplarını,
Faizle, ateşle dolduruyorlar her gün karınlarını.

Allah'ın emaneti olan kadınları katlediyor,
Göğüslerini gere gere "ahlak bekçisiyiz" diyorlar.
Kadınları, kız çocuklarını değersiz varlık sanıyorlar,
Kur'an'ın bir suresinin adı "Nisa"dır, bilmiyorlar.

Ebu Cehil'den farksız değil devlet adamları,
Her an, her gün sömürüyorlar insanları.
Allah'ın hükümlerini, şeriatı "katliam, canilik" sayıyorlar,
İffetsizliği, çıplaklığı moda sanıyorlar.

Mahkemelerin duvarında yazılı 'Adalet' yazısı,
Adalet ondan yanadır, yeter ki olsun parası.
"Ekmek yoksa pasta yesin" diyorlar,
Fakirin 25 kuruşluk umudunu bile alıyorlar.

Herkeste bir mutsuzluk duygusu,
Sokaklarda bir kan kokusu...
Bugüne kadar kimse yaşamadı, görmedi böyle bir kabusu,
Bağırıyor, yalvarıyor Afrika: "Ne olur bir damla su..."

"Takmam" diyor tesettür, "benim saçım."
"Seni korumak için tak" diyor Allah, bacım.

Şarkı, türkü değil, Kur'an ihtiyacım;
Zaman değil de namaz ilacım.

Affetmeyi seversin Rabbim,
Ben, yolunu kaybetmiş bir garibim.
İslamla tanıştığım gün Haziran'dı, yazdı;
Bu kalemim, şu mısralara Ahir Zaman'ı yazdı.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Halep

Kaç zamandır aklımda yoktun.
Bugün yolun düşmeli, orada durmuşsun.
Hüzünlü olmalısın ve yorgun,
Yoksa kalbim kaç zamandır bunlardan yoksun?

Nereden geldin, nereyi terk ettin?
Mevsimi değildi çirkin sesli bülbüllerin, açmayan çiçeklerin.
Halep yıkıldı, dediler; ondan mı geldin?
Gittiğin mevsim kaç Halep gibi beni harap ettin.

Ve neden hep geceleri uğradın?
Konuşup konuşup uykularımı kaçırdın.
Kaç yolu aştin, kaç çölü,
Ki gözlerimden her seher yağmurlar yağırdın.

Şimdi git, al hüznünü, yorgunluğunu.
Tut çöl yolunu, Halep de al soluğunu.
Çalma benden mutsuzun mutluluğunu.
Ey âb-ı hayat, istemem senden yaşam suyunu.

Ev sahibi belleme beni, ey misafir.
Gönlüm sana Halep gibidir:
Yanından geçersen, bakıp gitmektir.
Gideceğin yerin yoksa, kalacağın en masum yerdir

Gökhan Onma Ebuelfiya

Halep Kızı

Bir gün gezerken Őam sokaklarında,
Kalbimde bir sızı,
Elimde bir demet ay ı eği, g l kırmızısı.
Bir dilek tuttum, kaydı gökyüzünün en büyük yıldızt.
Yazıldın alın yazıma o gün, Halep Kızı.

Gökhan Onma Ebuelfiya

İmen

Hatırlar mısın bir gece
Sen uyur, ben seni izlerdim,
Hiç sabah olsun istemezdim,
Sen uyanır, ben giderdim.

Biliyorum bana çok kızdığını,
İçinde bir yanardağın titreyerek yandığını,
Biliyorum sevgilim, biliyorum kanadının kırıldığını,
Gidişim, sonbaharda bırakması gibiydi yaprağın ağacını.

Sevgi, sevmek neydi zihinlerde?
Tutulup kalmak mıydı simsiyah gözlerde?
Kavuşmak için bulunmalı mıydık aynı memlekette?
Zaman zaman diyorduk, hep tükenmez miydi zaman takvimlerde?

Bilirmisin, seni yazmaya kalkıştım bir şiirde,
Gecenin bir köründe, sabahın beşinde,
Sen kaçışıp durdun beyaz bir atın üstünde,
Kaç asır oldu, hatırlamam, kalemim, kalbim senin peşinde.

Biliyorum, bu yamalı şiirimi bir gün okuyacaksın,
Her aksak dizelerimin içinde kendini bulacaksın,
Belki de elini alıp yırtıp atacaksın,
"Sevmedi beni," diyip gecelerce ağlayacaksın.

Keşke elimde olsa bırakıp gitmemek,
Ne ekberi mucizedir kendini gözlerimde görmek,
Ne çekilir hasrettir bir gün geleceğini bilmek,
Beklemek, beklemek diyorum, papatyam, her gün ilmek ilmek.

Bilmem ne zaman seni tanıdığımı, dünyaya gözlerini açtığını,
Bilmem nerede yaşadığını, yaşını,
Bir seni bilirim, bir de içime saplanan aşkını,
Ucu sivri bir iğneyle zihnime ördüğün isminin nakışını.

Kafamda buz tutmuş zararlı düşünceler,
Önümde kısalan gündüzler, uzayan geceler,
Şaf saf durmuş ruhuma azap eden melekler,
İçimde dibi kalmış bir iman, Tanrı'ya kavuşmayı bekler.

Uzun tutmayacağım, inanki vedamı,
Sorduğun soruya düşünüp verdiğim işte cevabımı,
Çare aramaya gidiyorum, bırakıp sevdamı,
Son satırı bulamadım, sen tamamla olur mu sol yanıma?

Gökhan Onma Ebuelfiya

İnanın ey gençler inanın!

İnanın ey gençler, inanın!
Uyanacağız artık şehirleri,
İslatacağız gözyaşlarıyla secdeleri.
Yükselecek göklerde ezan sesleri,
Tersine akacak bu devrin saatleri.

Aşacağız "aşılmayan" Rub' al Khali'yi,
Gidecek zalimler, Siyonistler —
Geldikleri gibi!
İnan ey gençler, inanın!
Yıkacağız tenkeden putları
Nehrin kenarında,
Kurtaracağız Musâ'ları.

Bir sinek ki indirecek bu Nemrutları,
Ve bir ses ki sağır edecek kulakları.
Yerden yağacak Rahman'ın yağmurları...
İnanın ey gençler, inanın!
Vakitidir tüm bu olanların.

Gökhan Onma Ebuelfiya

İstesemde

Nasıl anlatayım sana sevilmemeyi,
Kalabalığın içinde yalnız yürümeyi,
İçinde acılar yeşerirken bir çiçek gibi,
İnan ki unuttum sonbahardan beridir gülmeyi.

Bir şiirdir bir sevda, her hece,
Dökülür de kalbimden bir gece,
Yazmak istesem de saatlerce,
Ellerimden düşer de kalemim, sen aklıma gelince.

Saatler yıl olarak dönerken,
Yağmurlar kapımda yalnızlığı biriktirmeden,
Çocuklar okuldan neşeyle dönerken,
Bekleyeceğim seni, ne olur dön erken.

Gözyaşlarım terk etse de her gün gözlerimi,
Karıştırdım yılları, ayları, mevsimleri,
Ekim desem de sorarken saatleri,
Sensiz geçtiği içindir zamanın bütün günleri.

Giymek istersen bir gün yeşil elbiseni,
Karanlığa gömülür de görmez gözlerim seni,
Kırılır da duymazsa kalbim sesini,
Yaşlılığımıdır, sen gene giy yeşil elbiseni.

Sormasan da saatlerdir nerelerdeyim,
Bir yalnızlık romanının son sayfasının içindeyim,
Gidenlerin geldiği, senin gelmediğin bir şehirdeyim,
Ve ben senelerdir bu şehrin kapısında beklemekteyim.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Muhal

Tamam, kalbimi hapsederim — uğramasın kalbine.
Peki ya gözlerimi nasıl hapsedeyim, serçe gözlerine?
İnandırdım kendimi işte, bomboş sözlerine...
Çiçeğimdin; kopardılar, verdiler başkasının ellerine.

Seni anlatmak için bazen bulamam ne bir cümle, ne bir kelime.
Al şu sensizliği — zarar veriyor benliğime.
Yüreğinin koğuşundan kaçıyorum; bindim yelkensiz gemime.
Bir bilsen, sen kokan şu sokakları nasılilmekilmek işledim şiirlerime...

Neden şu insanlar şair sanıyor ki beni?
Seni yazmak, seni söylemek gerçekten şiir mi yani?
Oysa yıllardır şu bilsiz insan anlatıyorken seni...
Doğru söyle, Ahu gözlüm — kararttılar mı bembeyaz geceni?

Takvimler hep aynı zamanı gösteriyor — geçmiyor mu bu günler?
Gerçekten güzel olmasaydı ölüm, ölür müydü sevenler, peygamberler?
Her şeye, her derde bulunmuşken milyonlarca çareler...
Seni sol yanımdan sürgün edecek bir şiir yazamadı şu kalemi kırık şairler.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Seni unutacağım Halep Kızı

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü o gün şiir yazmayacam
Malani bulup şarkı dinlemeyecem
Her gece uyanıp yıldızları izlemeyecem.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü artık Tanrı'ya kavuşacam
Kutsal sayıp taşlara tapmayacam
Ve bir elçi bulup ona inanmayacam

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü artık çiçekleri koklamayacam
Ayrılık diye bir kelime tanımayacam,
Aşk dediklerinde inan ki ağzımı açmayacam.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü incirler çiçek açtı,
Bebekler annelerinden dört nala kaçtı,
Laiklik din ile selamlaştı.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü melekler indi, mezarlar açıldı,
Kutsal kitaplar bir bir haklı çıktı,
Saatler geri, tarihler ileri aktı.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü balıklar denizlerde boğuldu,
Çöller güneşin altında kavruldu,
Ademler Tanrı'ya hesap sorar oldu.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü kuşlar göklere hapsedildi,
Karanlık aydınlıkta kayboldu,
Adalet hapishaneye şafak vakti konuldu.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü kadınlar öldürüldü,
Namus bekçileri sokaklarda görüldü,
Namus sadece kadınlara öngörüldü.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü müminin kılıcı kırıldı,
Zalim mazlumdan haklı çıktı,
Hak hukuktan ince bir çizgiyle ayrıldı.

Seni unutacağım, Halep kızı,
Çünkü elbiseler çıkartıldı, saçlar kapatıldı,
Başlar secdede, ruhlar ayakta kaldı,
İnsanlar Tanrı'yı çok yanlış anladı.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Son kuşlar

Son kuşlar da mahkûm edildi göklere,
Dudaklarda son şarkılar da mühürlendi.
Gel de hâlimi bir gör, nasıl perişanım...
Adına aşk dedikleri bu şey,
Nasıl eritti beni, anlamadım.

Hâlimi anlama sen, halden anlarsın.
Dağ dağ gezer, derdime çare ararsın.
Hâlime çare yoktur, neden anlamazsın?
Derdimin çaresi affediliştir...
Sen Tanrı mısın?

Seni sevmişim farklı bir çağda,
Tarih öncesi değil yemin ederim,
Başlangıcında, hatta
İlk insanın topraktan yaratıldığında,
İblisin isyan edip huzur-u ilâhîden kovulduğunda...

İşte o gün görmüştü seni sıratta,
Yazmıştım seni suların altında, Nuh Tufanı'nda.
Okumuştum seni dört büyük kutsal kitapta.
O gün tanımıştım seni,
Hz. Peygamber ilk vahyi aldığı anda...

Güzelliğine şahit olan kaçmıştı o an senden,
Damla damla göğre çekiliyordu ruhum, ayrılıp da bedenden.
"Nasip et!" diye sesler geliyordu bir garip ellerden.
O gün gören gözler, görmedi vurulan mühürden.

Saatler durmuştu, takvimler geri akıyordu.
Zaman bir hayli yorgun, mevsimler değişiyordu.
Kâinat nefes nefese kalmış, seni arıyordu.
Senin için bütün Ortadoğu bir bir savaşıyordu.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Yaprak

Artık yoruldu kalemim, kalbim yazamıyor.
Gözyaşlarım hapsoldum gözlerinde, artık akıyor.
Soldu çiçeklerim, ilkbahar bile can vermiyor.
Anlamadım; neden sonbahar, dalımdan kopardığı yaprağımı geri getirmiyor?

Bırakma, tut nasır tutmuş ellerimden.
Sesleniyorum bize, rotasını kaybetmiş bir gemiden.
Çıkamıyorum, müebbet yemişim yüreğinin hapishanesinden.
Çaldı bir hırsız misali sonbahar, yaprağımı kalbimden.

Bakma ne olur gözlerime öyle.
Yanında padişah, kral değil olsam; sefil bir köle.
Bulur muyum seni, sorsam gördüğüm her güle?
Kokunu değil, yaprağımı geri getirsin rüzgar — öyle söyle.

Seni sevdiğimi inan ki sana söyleyemem.
İsrar etme ne olur, ben sensiz gülemem.
Sevip de seni bu şehri ikiye bölemem.
Anla beni, sonbahar yaprağım olmadan ben bu şehirden gidemem.

Olamam güler yüzlü, duygusal bir şair.
Beni bekliyorken kapkaranlık, zemheri bir kabir.
Kaldıramam, kaldırırsam başımı, seni sevdiğimi herkes bilir.
Ne olur sonbahar, bari bu kış yaprağımı geri getir.

Benzetmem ne kendimi Mecnun'a, ne de seni Leyla'ya.
İnan ki sen Leyla'dan daha güzel, ben Mecnun'dan daha âşık.
Sanırım, en az aklım fikrim kadar kalbim de karmakarışık.
Takma sen ey kış, sonbahar benden yaprağımı çalmaya alışık.

Sanma sakın şairim.
Yazmayı bile bilmeyen, ilimsiz, bilgisiz biriyim.
Ekim'in, Eylül'ün esen yeliyim.
Ver bana sonbahar yaprağımı, bu umutsuz şehirden gitmeliyim.

Gökhan Onma Ebuelfiya

Yol

Yollarını gözleye durdum,
Yolların oldu bekleyen yurdum.
Sen deniz, ben bir damla suydum,
Seni kelâmsız bir kitaptan okudum.

Gökhan Onma Ebuelfiya